

Heidi Beirichová - někdejší ředitelka zpravodajského oddělení organizace Southern Poverty Law Center

Autor: Gregory Hood

Po celé zemi (USA) se vzrývá násilný zločin, vandalismus a hnutí **Black Lives Matters (BLM)** podněcuje další násilí. Internetoví giganti jako Twitter a YouTube však BLM nijak necenzurují, právě naopak. Tvrdě ovšem umlčují jiné: Twitter nedávno zrušil přes 50 účtů spjatých s Generací identity (GI) v Evropě, a to jak organizací samotnou, tak jednotlivými členy, hlavně Němci a Rakušany. Jedním z hlavních terčů se stal rakouský aktivista Martin Sellner, který záhy po čistkách na Twitteru přišel také o svůj kanál na YouTube. Lví díl zodpovědnosti za tuto nejnovější vlnu pravděpodobně nese dvojice někdejších zaměstnanců (*sexuálními, finančními i rasovými skandály velkým dílem zdiskreditované*) organizace Southern Poverty Law Center (SPLC).

Heidi Beirichová, někdejší vysoce postavená představitelka SPLC nedávno založila **Global Project Against Hate and Extremism (Globální projekt proti nenávisti a extremismu, GPAHE)**. Beirichová se spoluzakladatelkou GPAHE Wendy Viaoovou vytvořily také dokument nazvaný „**Generation Identity: International Nationalist Movement Spreading On Twitter And YouTube**“ (**Generace identity: Mezinárodní nacionalistické hnutí, jež se rozšiřuje přes YouTube i Twitter**). Velká „slabota“, dokonce i na průhlednou agitku... Přímo - a zcela bizarně - srovnávají Generaci identity s **Islámským státem**. Autorky by rády docílily označení identitárního hnutí za „motor terorismu na úrovni srovnatelné s Islámským státem“. Proto musejí technologické společnosti podniknout „okamžitá opatření k odstranění (tzv. ‚de-platforming‘) veškerých identitárních materiálů“. A tak se také obratem stalo.

Snahy položit rovnítko mezi bělošským aktivismem a terorismem nelze nazvat jinak než jako naprostý nesmysl. Kupříkladu zpráva (židovské organizace - pozn. DP) Ligy proti pomluvám (Anti-Defamation League, ADL) „**Extremist Terrorism**“ vyznívá málem jako parodie. Dokument z dílny GPAHE uvádí „šest velkých útoků od října 2018“ po celém světě, z nichž viní identitární hnutí, což je absurdní pomluva.

Jedním z nich měl být útok z října 2019 v německém Halle, kde se útočník pokusil vystřílet místní synagogu. Když se mu nepovedlo proniknout skrz vnější vrata, zastřelil dvojici místních Němců, kteří šli zrovna okolo. Neudržel žádné kontakty s GI ani německou **Novou pravicí**, ani se o nich nezmínil ve svém krátkém manifestu. V únoru letošního roku zaútočil muž na dva kuřácké podniky s **vodní dýmkou** (tzv. *shisha* nebo *hookah* bary – pozn. DP) v Hanau a zabil devět lidí, aby následně obrátil zbraň proti své matce a konečně i sám sobě. Jeho apolitický manifest je zjevně dílem vyšinuté osoby. Německá média **připsala oba útoky** na konto šíření „nenávisti“ představiteli populistické strany **AfD**. Generace identity posloužila jako příhodný sekundární cíl.

I jediný pravicový teroristický čin je příliš, je však směšné srovnávat několik řádění osamělých střelců v různých koutech světa během dvouletého období s ISIS, která svého času vykonávala suverénní kontrolu nad obrovským územím – právě to však autorky dokumentu činí: „Sociální média by na svých platformách nikdy nedovolila ničím neomezované šíření propagandy Islámského státu; přesně tak lze ovšem popsat jejich postoj k identitárnímu hnutí.“ Kde se tedy skrývá identitární terorismus? Teze GPAHE se výrazně opírají o **řádění střelce z Christchurch Brentona Tarranta** a jeho odpor vůči „**Velké výměně**“ – uzurpaci a nahrazení bělochů v jejich domovinách. Experti na extremismus ji označují „rasistickou konspirační teorií“, přestože o bezprecedentní a pádivé demografické proměně bělošského Západu otevřeně hovoří autoři nespočtu článků i knih. Levičáci jako **Joy Reidová, Zerlina Maxwellová** či **Stacey Abrams** ji pak otevřeně oslavují. I kdybychom o ní nikdy neřekli další slovo, budou progresivní spojenci GPAHE i dál vesele básnit o našem soumraku.

Dokument jako by naznačoval, že kdyby nebylo zlotřilých machinací Martina Sellnera a dalších identitářů, střelec z Christchurch by se nikdy nedověděl o Velké výměně a nikoho by nezavraždil. Podle GPAHE se Tarrant dokonce měl dozvědět o **Globálním paktu OSN o migraci** – který má usnadnit masovou migraci z Třetího světa do bělošských zemí – právě od Generace identity. Pakt, stejně jako demografický vývoj Západu, ale není žádným tajemstvím a hojně se o něm mluví. Proč tedy neukázat prstem třeba na *New York Times*? GI však z nějakého záhadného důvodu slouží jako inspirace „bělošským rasistickým vrahům“ a snaží se vytvořit „hnutí, jehož ideje jsou přímo spjaté s terorismem a formováním mezinárodních sítí zastánců bělošské nadřazenosti“.

V celém dokumentu nápadně chybí být jediný teroristický nebo i jen násilný čin, spáchaný nebo schvalovaný některým předákem identitárního hnutí. Asi nejvíc se GPAHE přibližuje cíli finančním příspěvkem, kterým Tarrant zaslal Marinu Sellnerovi rok před svým násilným činem. Očekává se snad od Sellnera, že dokáže přečíst myšlenky všech svých příznivců a předvídat jejich budoucí skutky? Podle tohoto metru bychom klidně mohli vinit Bernieho Sanderse za postřelení skupiny republikánských kongresmanů jedním z jeho příznivců. Pojdme proto zakázat politickou frakci Amerických demokratických socialistů (DSA) coby teroristickou skupinu. Volat Martina Sellnera k zodpovědnosti za konání lidí na druhém konci nadává sebemenší smysl.

V projevu do nebe volající troufalosti využívá GPAHE příklady státní represe Martina Sellnera osobně i GI jako takové coby *argument pro ještě tvrdší represe*. Zmíněny jsou kroky

americké, britské a německé vlády proti Sellnerovi a GI. Pochvaly se dočkala dokonce i vládní mašinérie nenáviděného Trumpa, jež Sellnerovi upřela vízum, aby se v Americe mohl oženit se svou snoubenkou (dnes už manželkou) Brittany Pettiboneovou.

Zaznívá celá řada známých jmen, mezi jinými David Duke, Richard Spencer, **Alain de Benoist**, **Jared Taylor** nebo Patrick Casey. Autorky je házejí do jednoho pytle s identitáři, potažmo s terorismem. Celý výtvar uzavírá chvála na adresu technologických gigantů za jejich potlačování propagandy Islámského státu, následované stížnostmi na údajný „dvojitý metr“ odlišného přístupu ke Generaci identity.

Dvojitý metr? **Antifa** a černoši útočí na bělochy, okázale ignorují opatření proti postupu pandemie, pálí a rabují – často dokonce přímo pod hlavičkou Black Lives Matter. Hnutí však nejen že nikdo neruší účty: korporace je naopak zaplavují finančními projevy své přízně.

Martin Sellner sepsal vynikající **odpověď** na tuto „zprávu“, kde upozorňuje, že nikdy neobhajoval ani nepodněcoval násilí. „Naším skutečným zločinem ve skutečnosti je,“ píše, „že pojmenováváme a kritizujeme stávající populační politiku.“ Varuje též, že Twitter, Facebook, YouTube a další velké společnosti „dosáhly monopolního postavení“ a proto lidé z těchto platform vyřazení nemohou oslovit širší publikum. Dodává, že jakmile se některému z disidentů podaří vytvořit si početnější obecenstvo, neomylně jej čeká zrušení účtu z nějaké směšné záminky. Cesta nevede ani skrze soudní síně a Sellner nám připomíná rozsah moci, jíž tyto kolosy vládnou:

„Deplatforming“ ovlivní vaše mediální možnosti a dosah podobným způsobem, jako zákaz užívat dálnice, železnice i letadla paralyzuje vaše cestovatelské kapacity. Lidé se zákazem užívání těchto základních dopravních prostředků se moc daleko nedostanou. Tyto platformy jsou nepostradatelné, a kdo to zpochybňuje, lže si do kapsy. Všichni disidenti zde jen a pouze dočasně přežívají. Jakmile se ale globalistický moloch zaměří na určité hnutí, člověka nebo nakladatelství, jeho digitální existence se rychle obrátí v prach.

Cenzura je o to záluďnější, že aktivisté často dostanou příležitost vytvořit si na mainstreamových službách značnou základnu příznivců, jen aby jim byla v jediném momentě odepřena, což vyvolává cosi jako „šok z cenzury“. Krátké mezidobí snášení hlavním proudem také velice ztěžuje vytváření „silných alternativních platform disidenty, které by mohly dosáhnout svého vlastního síťového efektu“. A i kdyby se snadno podařilo takovouto disidentskou síť uvést do života, zprostředkovatelé plateb by se ji pokusili udusit v zárodku.

Sellner se také zamýšlí nad možnou budoucností represe:

Pokud už jde o silnější útok, zmizí bankovní účty, webhosting i indexování vašich stránek Googlem. Nepochybuji, že pokud tlak proti Generaci identity a mé osobě

nepoleví, přijdeme brzy o všechny aktuální digitální alternativy.

Dominance protivníka je absolutní. Nepřipouští existenci žádného skutečně nezávislého prostoru, jen různou míru represe a tolerance. Všichni na pravici si sílu této nepřátelské veřejné sféry velice dobře uvědomují, přesto však doufají, že jejich maličké hájemství vydrží co možná nejdéle. Každý disident s účtem u PayPalu, banky, prodáváný na Amazonu nebo aktivní na Twitteru a YouTube zůstává ale přinejlepším trpěný – žádné právo zde působit nemá.

Jaké je řešení? Zatímco Sellner vyhlíží alternativní platformy na bázi technologie blockchain, vybízí také k přijetí střednědobé „partyzánské“ strategie:

Co znamená žít jako „partyzán“? Disident nemůže počítat, že by si mohl udržet účet u banky natrvalo, proto potřebuje takové tři-čtyři účty „do zásoby“. Měl by si udržovat přehled o nejnovějším vývoji v oblasti alternativních technologií, nebát se novinky využívat a zkoušet jejich užitečnost v informační válce. Musí také počítat s pravidelnými ztrátami pracně vybudovaných platforem i s fanouškovskou základnou. Nelze než doporučit, aby si na tento stav zvykl a bral jej jako fakt, stejně jako nemožnost zakotvit někde natrvalo.

Jakákoliv alternativa, ať už Telegram nebo BitChute, zůstává pouze dočasným útočištěm, nesmíte se k nim proto příliš upínat. Užívejte je, dokud to jde. Jakmile vás „objeví“ a přestane to být možné, jděte o dům dál. Život digitálního partyzána je už z podstaty věci nepohodlný a stan postrádá teplo bytu.

Větší nároky jsou tímto kladeny také na příznivce. Oslovit obyčejné lidi bude mnohem obtížnější. Místo planých nadějí na obrácení širokých mas doporučuje Sellner soustředit se na dosažení „kritické masy“ organizovanou aktivitou politického hnutí odporu. Srovnává naše postavení s antikomunisty ve Východním Německu, kteří také museli setrvávat neustále v pohybu a pracovat politicky, zároveň ale museli být stále mimo systém. Rakušan varuje také před nebezpečím výbuchů frustrace s tím, jak bude stále více disidentům upírána jakákoliv možnost vyjádření. Zamýšlí se, zda právě toto není ve skutečnosti tajnou nadějí našich nepřátel, jakkoliv svatouškovsky deklarují své pobouření politickým násilím.

My v Americe požíváme sice na papíře širší svobody, ve skutečnosti to ale na žádné velké křepčení není. Nedojde-li k nějakému zázračnému obrátu na poslední chvíli, prezident Trump ani republikáni technologické giganty k zárukám svobody slova nepřinutí. A i kdyby se o to pokusili, úspěch zdaleka není zaručen. Twitter před pár dny jasně demonstroval, že neumí ochránit ani účty svých nejvýznamnějších uživatelů: hackeri se nabourali třeba do účtu Billa Gatese, Joea Bidena nebo Baracka Obamy. Světoví vůdci přes tuto sociální síť často ohlašují své kroky – jak správně poznamenal Mike Cernovich, podobný incident by klidně mohl rozpoutat válku, což je nesrovnatelně nebezpečnější, než když někdo zveřejní statistiky o

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

demografickém vývoji.

Proč by měla přístup k informacím ovládat hrstka tech-oligarchů? Proč Heidi Beirichová rozhoduje o tom, kdo smí užívat Twitter a kdo ne? Protože naše elity jsou protibělošské. Dvojí metr je očividný, argumentace chatrná a taktika humpolácká. Masky zcela spadla. Žádný „svobodný svět“ neexistuje a cenzura je tou asi nejhrubší formou přiznání, že se naši protivníci nedokáží vypořádat s našimi argumenty.

Lidé podněcující násilí jej směřují proti nám. Naši oponenti nehrají podle pravidel ani svých domnělých demokratických ideálů. Musíme následovat Sellnerův příklad a plně si uvědomit, že čelíme plné váze systému. Boj to dozajisté nebude nijak snadný, ale běloši se v něm naučí nacházet radost. Máme svou povinnost a poslání – jsme jedním dílkem celosvětového boje za naši svobodu a sebeurčení.

Úvaha Gregory Hooda Heidi Beirich Cancels Generation Identity vyšla na stránkách American Renaissance 16. července 2020.